

เพื่อนของตะวัน

สวัสดีค่ะ ยินดีต้อนรับเด็ก ๆ ทุกคนเข้าสู่โลกของนิทาน วันนี้ขอเสนอนิทานเรื่อง เพื่อนของตะวัน

เช้าวันหนึ่งในฤดูหนาว ขณะที่พระอาทิตย์กำลังลอยตัวสูงขึ้น สูงขึ้น เพื่อทำหน้าที่ทอแสงมาโอบคลุมผืนโลก ทันใดนั้นก็ม่านน้ำแข็งก้อนโตพุ่งมาชนอย่างแรง จนพระอาทิตย์กระเด็นตกลงมายังสวนหลังบ้านของมหาเศรษฐีชื่อดัง ตูบ! น้องตะวัน ลูกมหาเศรษฐีเห็นจึงรีบไปเก็บพระอาทิตย์ที่ขณะนี้มีเพียงแสงริบหรี่ที่ใกล้ดับมอดเข้ามาในห้องนอน

น้องตะวันพยายามและให้อาหารแก่พระอาทิตย์

"ขอบคุณนะ เด็กน้อย... ขอบคุณที่ช่วยฉันทั้งที่ฉันแทบจะไม่มีแสงหลงเหลือแล้ว..." พระอาทิตย์กล่าวขอบคุณน้องตะวัน

"ไม่เป็นไรครับ พระอาทิตย์เป็นเพื่อนของพวกเรา ถ้าฉันไม่ช่วย ใครจะช่วยล่ะ? พักผ่อนนะ เดี่ยวฉันจะดูแลเธออย่างดีเลย!"

เมื่อหายดี พระอาทิตย์จึงใจดีตอบแทนน้องตะวันด้วยการร้องเพลง เล่นนิทาน ช่วยเหลืองานหลายอย่างที่ต้องใช้แสงสว่าง และโอบกอดน้องตะวันในวันและค่ำคืนที่เหน็บหนาว

แต่แล้วเช้าวันต่อมาพระอาทิตย์ก็หายไป...

พระอาทิตย์ไม่ได้ซ่อนตัวอยู่ภายในบ้าน

พระอาทิตย์ไม่ได้แอบอยู่ในสวน

พระอาทิตย์ไม่ได้กลับไปบนท้องฟ้า

พระอาทิตย์ไม่ได้ซ่อนตัวอยู่หลังโซดเขา

พระอาทิตย์ไม่ได้แอบกายอยู่หลังผืนน้ำทะเล

พระอาทิตย์หายไปจริงๆ น้องตะวันจึงเริ่มออกตามหาพระอาทิตย์

"พระอาทิตย์! พระอาทิตย์อยู่ไหน ฉันหาเธอไม่เจอเลย!"

แล้วก็พบว่า...

พระอาทิตย์โอบกอดเด็กชายยากจนให้อบอุ่น

พระอาทิตย์ร้องเพลงกล่อมเด็กทารก

พระอาทิตย์พาคุณลุงที่หลงทางอยู่กลางป่าลึกกลับบ้าน

พระอาทิตย์ชักเสื้อผ้าให้ยายแก่

พระอาทิตย์กวาดน้ำแข็งที่ปกคลุมถนนช่วยนำพนักงานทำความสะอาด

พระอาทิตย์เรียกฝนมาให้ชาวนาได้ปลูกข้าว ให้ชาวสวนได้ปลูกพืชผัก

พระอาทิตย์ช่วยปรุงอาหารให้แก่ต้นไม้ ดอกไม้ และสัตว์ป่าน้อยใหญ่

แต่น้องตะวันไม่ยอมให้พระอาทิตย์อยู่กับคนอื่น ๆ จึงเข้าไปอุ้มพระอาทิตย์วิ่งกลับบ้าน แล้วโลกสีสังดงามก็มีด  
มิตลงทันที พร้อมกับคำร้องตะโกนของทุกคนว่า

"ขโมย ขโมย ขโมย"

น้องตะวันอุ้มพระอาทิตย์กลับบ้านแล้วผูกไว้ข้างๆ เติง

"พระอาทิตย์เป็นเพื่อนของฉันคนเดียว" น้องตะวันพูด นับจากนั้นมา พระอาทิตย์ก็เศร้าสร้อย แสงสว่างอัน  
อบอุ่นที่ทรงคุณค่าก็ดูอ่อนลง ๆ พระอาทิตย์ไม่ร้องเพลง ไม่เล่นิทาน ไม่ช่วยทำงาน ไม่โอบกอดน้องตะวัน  
อย่างเคย

แล้ววันต่อมาพระอาทิตย์ก็หายไปอีก แต่ครั้งนี้ไม่ว่าน้องตะวันจะตามหาที่ไหนก็ไม่เจอ เสียงร้องไห้แง เสียง  
เอะอะโวยวาย เสียงคร่ำครวญของคนที่ยากเจอพระอาทิตย์

"เธอนั่นเอง คนที่ขโมยพระอาทิตย์ไป เอาพระอาทิตย์ของพวกเราคืนมานะ" ทุกคนพากันต่อน้องตะวัน

"ถ้าพวกเธอไม่มีไฟ ไม่มีแสงสว่าง ไม่มีเสื้อกันหนาว เอาเงินนี้ไปซื้อสิ่งที่พวกเธอต้องการ แต่พระอาทิตย์เป็น  
ของฉัน" น้องตะวันพูดพร้อมยื่นเงินให้

"เราไม่ต้องการเงิน แต่เราต้องการพระอาทิตย์ พระอาทิตย์เป็นของพวกเรา เอาคืนมานะ เจ้าเด็กขี้ขโมย" ทุก  
คนยังไม่เลิกต่อน้องตะวัน

"ฉันไม่รู้ ฉันไม่เห็น พระอาทิตย์หายไปแล้ว" น้องตะวันตะโกนตอบแล้ววิ่งร้องไห้กลับบ้านไป

"ฉันไม่ได้ขโมยพระอาทิตย์ไปนะ พวกเธอเดือดร้อนฉันก็ให้เงินแล้วกลับไม่รับกันเอง ฉันเป็นคนเก็บพระอาทิตย์  
ได้และช่วยพระอาทิตย์เอาไว้พระอาทิตย์ต้องเป็นเพื่อนของฉันคนเดียว"

"เด็กน้อย พระอาทิตย์เป็นเพื่อนของเธอและเป็นเพื่อนกับทุกคน เงินไม่อาจซื้อทุกอย่างที่ต้องการได้ ราคา  
ของเงินไม่อาจนำมาเปรียบเทียบกับ คุณค่าของจิตใจได้หรอกนะ" เสียงแผ่วเบาลอยมาจากใต้เตียง

"พระอาทิตย์เธออยู่นี่เอง" น้องตะวันดีใจ แต่ตอนนี้พระอาทิตย์ไม่มีแสงสว่างแล้ว

"เธอน่าสงสารเหลือเกิน ฉันผิดเอง ฉันเห็นแก่ตัวเกินไป... ฉันไม่ควรผูกมัดเธอไว้แบบนี้เลย

ฉันขอโทษ ฉันจะไม่ผูกเธอไว้ ฉันจะไม่ทำแบบนี้อีกแล้ว"

“ทุกคนล้วนเคยผิดพลาด แต่สิ่งสำคัญคือเราเรียนรู้ข้อผิดพลาดนั้น เธอเป็นเด็กที่มีจิตใจดีนะน้องตะวัน แค่เธอยอมปล่อยฉัน เธอก็ได้ช่วยโลกทั้งใบแล้ว” พระอาทิตย์กล่าว

น้องตะวันปล่อยพระอาทิตย์ให้ลอยออกไปนอกหน้าต่าง พระอาทิตย์ค่อยๆ กลับมามีแสงสว่างเหมือนเดิม โลกที่มีดมนก็ค่อยๆ ปรากฏความงดงามออกมาอีกครั้ง น้องตะวันเห็นทุกๆ คนยิ้มได้เมื่อเจอพระอาทิตย์ ก็เลยยิ้มออกมาอย่างมีความสุขเช่นกัน มีความสุขมากกว่าตอนที่เก็บพระอาทิตย์ไว้คนเดียว น้องตะวันมองพระอาทิตย์ลอยขึ้นไป

"ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้ว... การแบ่งปันความสุขให้คนอื่นก็ทำให้ฉันมีความสุขได้เหมือนกัน"

อย่างน้อยพระอาทิตย์ที่ลอยตัวอยู่บนฟ้า ก็ให้ประโยชน์กับใครต่อใครได้มากกว่าลอยอยู่บนพาดานห้องของน้องตะวัน

นิทานเรื่อง เพื่อนของตะวัน ได้จบลงไปแล้ว ข้อคิดที่ได้ในวันนี้คือ ความสุข ความอบอุ่น หรือสิ่งมีค่าในชีวิต หากเราก็กเก็บไว้เพียงเพื่อตัวเอง โลกอาจมีดมนและสูญเสียความงดงามไป แต่เมื่อเราแบ่งปันสิ่งเหล่านั้นให้ผู้อื่น ความสุขจะกระจายและกลับมาหาเราในรูปแบบที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิม สวัสดีค่ะ